

חנה שייגולה, כוכבת הקולנוע הגרמנית, מספרת על יחסה לנאציזם ולישראל, על הסיפורים שסיפרה לה אמה בילדותה על הנעשה באושוויץ, על חייה בפאריס לצד אהוב ליבה, יחסיה עם פאסבינדר והשחקנית האיטלקיה אורנלה מוטי ואהדתה לירוקים

„אני חיה בפאריס, מפני שאני מאוהבת בגבר צרפתי, ואני רוצה עכשיו לעשות איחוי ילדים!”

„איזה בת-מזל אני, שלא אולצתי לסכן את חיי בשביל דברים שאני מאמינה בהם!”

ראיינה שרית ישי

„כששיחקתי אשה המאוהבת באשה אחרת בסרט 'העתיד הוא אשה', ידעתי שיפוצו שמועות!”

„החייחסתי להוריי בחשדנות. ניסיתי להתרחק מכל מה שנחשב בעיניי כתרבות הגרמנית!”

„יש לי חבר ישראלי שפגשתי במרכז יוגה בשווייץ. הוא הישראלי היחיד שאני מכירה!”

„נבחר הדור שאחרי הנאציזם, ניסיתי שלא להיות כמו הוריי, וסירבתי להתבגר, כדי שלא להדמות להם!”

„אני נושאת את

חרפת הדור של הוריי!”

שניה. הוא גם ישים אותי באיזה מלון עלוב, ומי יודע מי האיש הזה בכלל. איך אני יכולה לסמוך עליו? החלטתי לבטל את הנסיעה לישראל, ממילא הייתי הרוגה מהסיסה מרוסיה. החלטתי לנסוע לבקר את הוריי, מרחק של 200 קילומטר ממינכן. באמצע הלילה אני קיבלתי טלפון. שיש קולר היה על הקו: אם לא תבואי לישראל, אני אתאבד! אמרתי לו שזה לא יעזור לו. אני לא נוסעת במחלקה השניה. נו, מסתבר שהיתה טעות במחשב וססתי במחלקה הראשונה. אבל הסיסה היתה צריכה להיות ב-6 בבוקר. השעה היתה 2 לפנות בוקר, ואני הייתי במרחק של 200 קילומטר ממינכן. שיש

מעניינת – הן מוצר נדיר אצל שחקני קולנוע. בסוויטה. ממולנו היס התיכון בכל הדרו. שוחחנו בנחת. השיחה שלנו הופרעה על-ידי שלושת שחקני הבימה שימעון פינקל, יהודה אפרוני וטובה פרדו. שיגולה לוחצת ידיים. מסבירים לה שאלה הקולנוט. היא אדיבה מאד. מקשיבה ברוב קשב לפינקל. מצטלמת עם אפרוני ופרדו. אחר-כך בא השגריר הגרמני. שוב לוחצים ידיים. מאחורי הסיסה שלה לארץ מסתתר סיפור. היא מספרת לנו כי יום לפני שעמדה להגיע לישראל, התברר לסוכנת שלה שהיא עומדת לטוס במחלקה השניה. חשבתני לעצמי: אם קולר הזה מטיס אותי במחלקה

תנו ממקום-מושבה וחייכה את חיוכה העדין, המרתק, הבנתי שהפעם תהיה זו פגישה שונה. לא היתה שניה אחת של מבוכה. הגברת השחקנית הישרתה עלינו הרגשה נינוחה כבר מן הרגע הראשון. לא יפה, אבל מושכת במיוחד. שיערה לבן, מתוח מעל מיצחה. לבושה במיכנסיים שחורים רחבים, בחולצה שחורה, בנעליים וגרביים חומים וצעף אדום, שלא העידו מי יודע מה על טעם – אבל מה חשוב הטעם. כשיש לך אישיות כל-כך חמה, מרתקת, נעימה, מניס נקיות מאיפור וכנות, כל-כך הרבה כנות, ומתיחות ככמות בלתי נלאית! תשובה לכל שאלה, ובעיקר – שיחה

כשדפקנו על דלת הסוויטה שלה, שבמרוי מי הקומה ה-20 של מלון שרתון בתל-אביב, היתה לי תחושה לא נעימה. רב נסיוני בפגישות עם כוכבי קולנוע מרתקים, המתגלים כאנשים משעממים והנותנים לך תחושה שאת חודרת לפרטיותם ומבזבזת את זמנם. בעוד שאת שואלת את עצמך: מה לכל הרוחות את עושה בחברת האנשים המשעממים האלה, כל מה שיש להם לומר הם אומרים דרך מסך הקולנוע, ואילו בחייהם הפרטיים אינם אלא ראשי-כרוב אנוצנטריים ומשעממים! אך ממש ברגע שבו שיש קולר פתח לפנינו את החדר, וחנה שיגולה התרוממה לקרא-